

MARTTI LUTHER

Isä lupasi Pojan

Huomattava seikka on myös se, ettei Pyhä Raamattu liitä tähän lupaukseen vain Kristuksen jumaluutta, vaan myös erotuksen persoonien välillä, koska Isä on se, joka lupauksen antaa. Siemen taas on Poika, joka on lupauksen kohde ja erikseen siitä, joka lupaa. Tässä on siis kaksi eri persoonaa: iankaikkinen Isä, joka lupaa, ja iankaikkinen Poika, joka luvataan. Nämä kohdat ovat profetat näistä sanoista hienosti kehittäneet. He eivät nimittäin ole lukeneet Pyhää Raamattua niin viileästi, kuin meidän tapamme on, ja varsinkin tekevät juutalaiset, jotka uneksivat pelkästä sanallisesta siunauksesta.

Niinpä Jesaja sanoo 64. luvussa: "Joka maassa itsensä siunaa, siunaa itsensä Jumalan nimeen, aamen" (Jes. 65:16, vulg., Luther), mikä merkitsee, että jos jotakin siunausta maan päällä lausutaan, se on tapahtuva Jumalan nimeen, joka on "aamen", siis tosi Jumalan. Hän siis ilmaisee, että Aabrahamin siemen on tosi Jumala, jonka kautta tuleva siunaus lausutaan. Älkööt siis juu-

talaiset väittääkö, että me kunnioitamme ristiinnaulittua miestä. Sanoohan Jesaja selvästi, että "hän on oleva Jumala ja tosi Jumala, aamen", mikä tarkoittaa tosi Jumalaa, joka ei lupauksiaan petä. Moni tällainen lause on saanut syntynsä tästä kohdasta kuin elävästä lähteestä ja elävän veden kaivosta ikään.

Ero ei koske vain sanoja, vaan myös asiaa. Sanoissa on eroa, kun hän nyt sanoo: "sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit." Edellähän hän sanoi: "Minä kiroan ne, jotka sinua kiroavat", mitkä lankeavat yhteen edellisen kanssa. Se vastaa tosiasioita valan lisäyksestä ja siunaamisen sanassa, siinä, että kaikki kansankunnat tulevat siunaamaan itsensä nimenomaan Aabrahamin siemenessä; tämä ei tee lupausta ainoastaan selvemmäksi, vaan myös ylevämmäksi.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 337-338. Suomenos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Lähetystyo

Miten voin osallistua lähetystyöhön? Kuinka minun toimintani välityksellä voisi Jumalan sana levitä toistenkin kuultavaksi? Kuinka voin seurakunnan jäsenenä yhdessä toisten kanssa levittää evankeliumia?

Lähetystyo alkaa sydäimestä. Kun sinä sydämessäsi tunnustat Jumalan edessä olevasi syntinen, tiedät olevasi avun tarpeessa. Mikään teko ei voi sinua pelastaa. Mitkään ihmissanat, viisaimmatkaan neuvot tai ohjeet eivät voi antaa rauhaa. Tarvitaan evankeliumi. Tarvitaan tieto siitä, että Jumala on lähettänyt Poikansa syntisiä pelastamaan. Tarvitaan se, joka julistaa evankeliumin hätäantyneelle, niin että sydän voi nauttia syntien anteeksiantamuksen rauhaa. Ja kun sinulla uskossa Vapahtajaasi on tämä rauha, on sinulla myös turva Jumalan edessä.

Miten lähimmäisesi voi saada saman Jumalan armoon perustuvan rauhan? Siten, että hänkin tulee uskomaan Jumalan Poikaan omana pelastajanaan. Kerro siis Vapahtajasta hänelle, joka ei häntä vielä tunne. Tässä ei tarvitse aristella. Jumala lähetti Poikansa ei ainoastaan meidän syntiemme vaan myös koko maailman syntien sovitukseksi. Siksi evankeliumi tulee julistaa kaikille: räikeästi rikkoneille, ihmisten silmissä siivosti eläneille, epätoivoon vaipuneille ja niillekin, jotka ovat erehtyneet luottamaan itseensä Jumalan edessä ja jotka tätä väärää luottamustaan kauhistuvat. Jokainen, joka uskoo Jeesukseen omana Vapahtajanaan, on taivaan tiellä ja tässä uskossa perii iankaikkisen elämän. Tätä saamme kaikille opettaa.

Lähetystyötä on myös se, että olet uskollinen seurakunnan jäsen. Jumala tahtoo meidän kokoontuvan jumalanpalveluksiin kuulemaan hänen sanaansa, sekä kiittämään ja rukoilemaan häntä. Miten tämä liittyy lähetystyöhön, voit kysyä? Hyvinkin kiinteästi. Kun olet uskollinen sanankuulija, voit kutsua toisiakin kuulemaan sanaa. Osallistumisesi jumalanpalvelukseen jo sinänsä antaa hyvän esimerkin. Uskollisia kuulijoita tarvitaan jo sitäkin varten, että julkinen sananjulistus voi jatkuvasti toteutua.

Seurakuntiemme ja kirkkomme kannalta näyttää siltä, että elämme erityistä aikaa. Saamme kuulla viestejä erityisesti venäjänkielisistä maista, joiden mukaan kirjallisuuttamme käytetään runsaasti. Tämän myötä on syntynyt myös uusia yhteyksiä yksilöiden ja seurakuntien kanssa. Saamme iloita siitä, että evankeliumin sana leviää. Leirillä saimme kuulla erityisesti sanan leviämisestä Siperian vankiloissa ja Valko-Venäjän vaikeissa oloissa. Nämä uutiset muistuttavat myös siitä, että meillä, joista useilla on maallista hyvää yllin kyllin, on toisaalta mahdollisuus ja toisaalta velvollisuus avustaa niitä, joilla on vaikeampaa. Tärkein apumme on Jumalan sanan vieminen heille. Sen ohessa on oikein, että annamme omastamme myös sen hyväksi, että vähempiosaisten maalliset olot voisivat helpottua.

Ulkonaisen kristikunnan elämän kannalta aikamme on myös merkittävä. Suurten kirkkojen elämässä näkyy entistä voimakkaampi liberaalisuuden vaikutus. Tämä koskee myös joitakin ennen tunnustuksellisia luterilaisia kirkkoja. Toiselta puolen myös monet haluavat kuulla ja ottaa vastaan Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaista opetusta. Nyt on aika innokkaasti levittää sanaa. On aika etsiä ja koota niitä, jotka tahtovat pitäytyä luterilaiseen tunnustukseen. On opetettava selkeästi lakia ja evankeliumia niin, että etsivillä on kuultavanaan puhdas sana, ja jos Jumala suo, tunnustukseen pitäytyviä seurakuntia, joissa voivat saada säännöllisesti ravintoa sielulle. On todellisuudentajuisesti nähtävä, ettemme voi kulkea samaa tietä niiden kirkkojen kanssa, jotka ajan hengen mukaisesti sallivat liberaalisuutta. Kuitenkin tahdomme antaa todistuksen sekä näille kirkkoille että niiden yksityisille jäsenille.

Lähetystyössä into ja johdonmukaisuus ovat kumpikin tärkeitä asioita. Ne molemmat saavat voimansa samasta lähteestä, nimittäin Vapahtajan sanoista: *“Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.”* (Matt. 28:18-20)

Millaista jumalanpalvelusta Herra tahtoo?

*Kolmantena Pyhän Kolmiykeyden päivän jälkeisenä sunnuntaina.
III vuosikerta. Evankeliumiteksti.*

Ja sieltä kulkiessaan ohi Jeesus näki miehen, jonka nimi oli Matteus, istumassa tulliasemalla ja sanoi hänelle: “Seuraa minua.” Niin tämä nousi ja seurasi häntä. Ja kun hän aterioi hänen kodissaan, niin katso, tuli monta publikaania ja syntistä, ja he aterioivat Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa. Ja kun fariseukset sen näkivät, sanoivat he hänen opetuslapsilleen: “Miksi teidän opettajanne syö publikaanien ja syntisten kanssa?” Mutta kun Jeesus sen kuuli, sanoi hän: “Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: ‘Laupeutta minä tahdon enkä uhria.’ Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.” Matt. 9:9–13.

Jos jumalanpalvelusta uudistetaan taitamattomasti, helposti käy, että Vapahtajamme Jeesus Kristus saa väistyä temppeleistään ja tilalle tulee ihmisten pystyttämä kultti.

Väärä jumalanpalvelus Israelissa ja Juudassa

Israelin yhtenäinen valtakunta jakaantui kuningas Salomon jälkeen kahtia Etelävaltakuntaan eli Juudaan ja Pohjoisvaltakuntaan eli Israeliin. Pohjoisvaltakunta oli omaksunut ihmisperäisen kultin. Jo profeetta Hoosea oli tuonut Israelille Herran sanan:

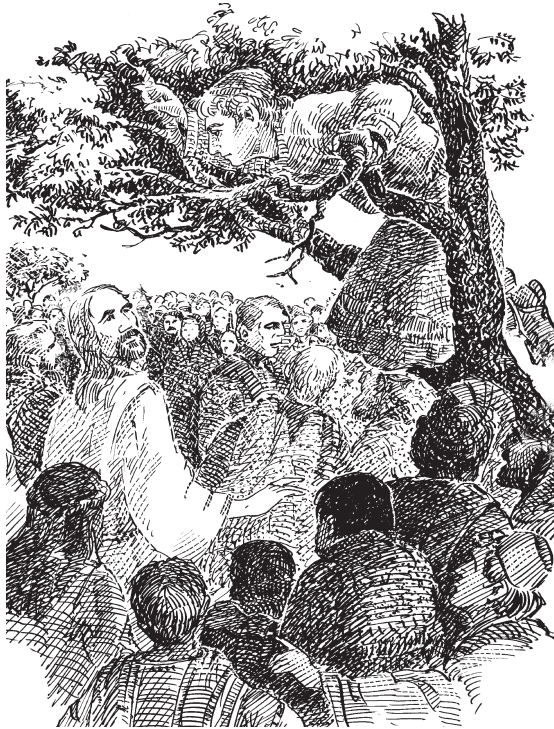
“Laupeutta minä tahdon enkä uhria”. Herra halusi sellaisen jumalanpalveluksen, jossa kaikki perustuu hänen sanaansa ja armoonsa. Jumala halusi, että kansa hylkää ihmisten itse pystyttämän tekojen jumalanpalveluksen ja rakentaa pelastuksen yksin Jumalan armon varaan. Niin Israel ei kuitenkaan ollut halunnut tehdä. Se oli ottanut mallia pakanoiden epäjumalanpalveluksesta. Se oli palvellut Jumalaa itse keksimillään paikoilla eikä Jerusalemissa. Se ei ollut luottanut Herraan, vaan se oli etsinyt apua pakanakansoilta ja liittoutunut niiden kanssa. Se luuli omalla tekemisellään ja uhreja toimittamalla miellyttävänsä Jumalaa ja ansaitsevasa armon. Kun se ei halunnut tehdä parannusta väärästä jumalanpalveluksesta, sen armonaika meni umpeen ja koko valtakunta hävitettiin ja siinä asuneet kymmenen Israelin heimoa hajosi ja sekaantui maailman tuuliin. Kun se lopullisesti hylkäsi armon, se koki kovan Jumalan tuomion.

Myös Juudan heimon keskuuteen Jeesuksen aikana oli pesiytynyt monenlaisia ihmisten itse keksimiä jumalanpalvelusmenoja, jotka vääristivät sekä lain että evankeliumin. Ei ollut kysymys vain yksittäisistä perinnäissäännöistä, vaan koko farisealaisen hurskauden takana oli väärä käsitys sekä ihmisen syntisyydestä että siitä,

miten syntinen voi pelastua. Farisealaiset eivät käsittäneet, että ihminen on paha sydänjuuriaan myöten ja että hän tarvitsee syntien sovittajan. He eivät odottaneet Messiasta syntisyytensä tähden, vaan saadakseen maallisen kunnia-aseman kansojen joukossa.

Jeesus uudisti jumalanpalveluksen

Jeesus uudisti jumalanpalveluksen. Tosin se ei saanut virallista eikä edes epävirallista asemaa Juudan kansan temppelissä ja synagogissa, mutta se oli voimassa siellä, missä Jeesus liikkui ja opetti. Apostolit jatkoivat sitten hänen alkamaansa toimintaa. Siihen kuului Raamatun lukemista, opetusta eli saarnaa, rukousta, virsilaulua, sielunhoitoa sekä sakramentit. Raamatusta kerrotaan myös paimenien kutsumisesta ja virkaan asettamisesta, lähetystyöstä sekä rakkaudenpalvelusta. Kaikkea tätä oli kuitenkin fariseuksillakin. Jeesuksen tuoma uudistus ei koskenut näitä toimintoja sinänsä, vaan niiden ydintä, sisältöä. Helluntain jälkeen tuli tietysti se ero, mikä on Vanhalla ja Uudella liitolla. Mutta jo ennen Uuden liiton voimaan astumista Jeesus uudisti jumalanpalveluksen sisällön. Itse asiassa se ei ollut jokin uutuuus, joka vasta Jeesus olisi ottanut käyttöön, vaan se oli paluu vanhaan, jo profeettojen julistamaan jumalanpalvelukseen. Se ei ollut myöskään jokin välivaihe, vaan pysyvä. Sellainen jumalanpalveluksen tulee aina olla, myös meillä. Sen sisältö on profeetta Hoosean kirjoittama Herran sana, jota Jeesus tekstissämme lainaa. Se kuuluu: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria."

Jeesus osoittaa laupeutta syntisille

Tämä tuli erityisesti ilmi, kun Jeesus kutsui Matteuksen apostolikseen. Matteus oli ammatiltaan publikaani eli tullimies, veronkantaja. Juutalaiset pitivät publikaaneja julkisyntisinä, kun nämä kantoivat veroa juutalaisilta Rooman keisarin hyväksi. Raamatussa ei ole kuitenkaan mitään viittausta siihen, että Matteus olisi tehnyt jotakin erityistä syntiä tai elänyt syntisesti. Matteuksen tullimiehen kokemuksesta kansainvälisissä asioissa oli varmasti aikanaan yhtä ja toista hyötyä, kun hän toimi apostolina vierailloilla mailla.

Kun Jeesus oli kutsunut Matteuksen seuraamaan itseään, tämä järjesti pidot. Hän kutsui sinne Jeesuksen

opetuslapsineen, työtovereitaan ja "syntisiä". Tämä ei sopinut kuitenkaan yhteen sen käsityksen kanssa, mikä juutalaisilla oli oikeasta Jumalan palvelemisesta ja hurskaudesta. Heistä oli aivan sopimatonta, että Jeesus aterioi ja seurusteli syntisten kanssa. Jeesuksen toiminta taas ei ollut satunnaista, vaan ohjelmallista. Hän halusi nimenomaan toimia sillä tavoin tehdäkseen selväksi, millaista jumalanpalveluksen tulee olla. Hän meni omalla ohjelmallaan Matteuksen kotiin ja hallitsi sillä tilanteen. Sitä varten Matteus oli kutsunutkin hänet.

Armon sanan tulee kaikua

On aivan eri asia liittoutua epäuskoiseen tai harhauskoiseen maailmaan ja omaksua sen epäuskoiset ja toisuskoiset käsitykset ja väärät elämäntavat kuin lähestyä uskosta osattomia Jumalan armon evankeliumilla ja kutsua heitä Jumalan valtakuntaan. Laupeuden eli armon sanan tulee kaikua etsivänä ja kutsuvana jumalanpalvelusessamme. Kun Jumala tahtoo laupeutta, hän haluaa olla laupias ja armahtavainen. Sen vuoksi hän haluaa, että syntisille julistetaan evankeliumia ja niin heitä kohtaan osoitetaan oikeata laupeutta. Tällöin jumalanpalvelus on ensisijaisesti sitä, että Jumala palvelee meitä syntisiä. Se ei ole sitä, että meidän täytyisi uhreillamme palvella Jumalaa ja ostaa niillä hänen suosionsa. Se on väärän jumalanpalveluksen henki.

Väärästä jumalanpalveluksesta seuraa myös armoton mieliala lähimmäistä kohtaan, jonka vallassa lähimmäiseltä vaaditaan elämän puhtautta ja hänet ankarasti tuomitaan, kun se häneltä puuttuu. Armottoman mielialan

vallassa ihminen ei näe omaa syntisyyttään, vaan korottaa itsensä toisten yläpuolelle ja Kristus tulee hänelle tarpeettomaksi. Sen sijaan saamme sanoa:

Armoon, armoon ainoastaan,
Suojaan suuren sovinnon,
Jeesus rakas, otat vastaan;
Annoit armotuomion.
Siihen tahdon turvata.
Jeesus, muista minua.
SK 1961 238:3

Oikea henki

Armoon eli laupeuteen perustuva jumalanpalvelus on se oikea henki, jonka tulee vallita. Se koskee sekä yksityistä päivittäistä kristityn uskonelämää että yhteistä julkista kirkon toimintaa. Käymme sanan kuulossa saadaksemme Jumalalta vakuutuksen syntiemme anteeksi saamisesta ja uskossa vahvistuaksemme. Sitä varten muistelemme Jumalan armollisia lupauksia ja käytämme hartaudeksemme hänen sanaansa.

Siitä hengestä, että Jumala palvelee meitä armollansa, nousee myös rakaudenpalvelus. Autamme, koska lähimmäinen tarvitsee apua – ajattele matta palkituksi tulemista. Jos harjoitamme laupeutta, emme sillä ostaisellemme Jumalan armoa emmekä aseta lähimmäiselle velvollisuutta vasta palveluun.

Evankeliumin lohdutusta ei pidä soveltaa katumattomille, vaan syntinsä tunteville.

Fariseukset nurisivat Jeesuksen toiminnasta hänen opetuslapsilleen. Kun Jeesus kuuli siitä, hän sanoi: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat... En minä ole tullut kutsumaan

vanhurskaita, vaan syntisiä.” Ne, jotka ovat mielestään vanhurskaita ja terveitä, eivät halua käydä armon ovesta sisälle Jumalan valtakuntaan. Heidän on ensiksi tultava tuntemaan syntinsä, vasta sitten heille voi kelvata evankeliumi. Evankeliumin helmiä ei pidä heittää omavanhurskaille.

Jeesus kyllä tuli koko maailmaa varten ja sovitti kaikkien synnit. Mutta kun evankeliumia sovelletaan sydämille, asia on niin, että vain syntinsä tähden pelästyneille ja lain murtamille tulee kohdistaa anteeksiantamus. Niitä, jotka eivät pidä itseään Jumalan vihan ansainneina, ei tule lohduttaa evankeliumilla.

Jeesus sanoi erällä toisella kerralla fariseuksille: “Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tykönnä vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet.” (Matt. 21:31–32.)

Kun laupeuden ja armon sana kuuluu keskellämme ja joku syntiensä tähden ahdistunut tulee kuulemaan, Jeesus puhuu hänelle ja kutsuu häntä Jumalan valtakuntaan. Kun fariseus-tyyppi tulee sanaa kuulemaan, se voi sattua ja hän saattaa saada piston sydämeensä, niin että hän kysyy: “Mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin.” Silloin hänelle maistuu myös armo. Mutta jos ihminen hylkää lain ja evankeliumin saarnan Kristuksesta, hän ei omassa varassaan voi pelastua, olkoon miten hieno persoona tahansa. Vain syntiset, ne, jotka Jumalan laki on tuominut ja jotka sen täh-

den ovat ahdistuneita, käyvät sisälle Jumalan valtakuntaan; muut jäävät ulkopuolelle.

Tekstimme on hyvin lohdullinen syntinsä tunteville. Se on aivan edellytyksetön kutsu omistaa Jumalan armo ja hänen iankaikkinen valtakuntansa sellaisina kuin olemme. Syntisyys ei ole esteenä armon saamiselle, sillä Jeesus tuli parantamaan syntisairaita ja etsimään kadonneita. Sitä varten hän jätti meille evankeliumin ja käski viedä sen kaikkeen maailmaan.

Saarna antaa sisällön koko jumalanpalvelukselle

Jumalanpalveluksen liturgiset muodot ovat ehdonvallan asioita edellyttäen, että niiden oppi on oikea ja etteivät ne ole valmistamassa tietä vääriin oppiin tai Sanan vastaiseen käytäntöön. Jos taas jumalanpalvelus ei ole sisällöltään ja tarkoitukseltaan evankeliumin mukainen, liturgiset uudistukset ovat merkityksettömiä. Jos peltoon on kylvetty valhevehnää, siitä ei korjata satona oikeata vehnää, vaikka peltoa kuinka hyvin hoidettaisiin.

Saarna on se jumalanpalveluksen osa, joka asettaa sekä koko ulkonaisen jumalanpalveluksen että sakramentit niille kuuluviin yhteyksiin seurakunnan uskonelämässä. Jos saarna on väärä, pian koko ulkonainen jumalanpalvelus on väärä, ja seurakunnan uskonelämä vääristyy. On ensiarvoisen tärkeätä pelastuksen kannalta, että toteutuu Herran sana: “Laupeutta minä tahdon enkä uhria.”

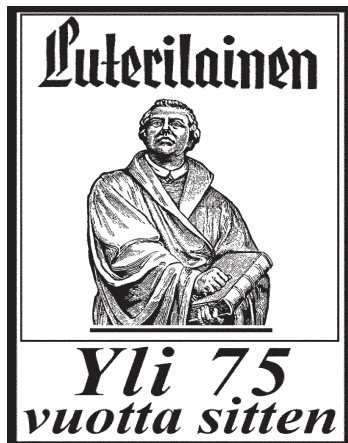
Markku Särelä.

Kirjoitettu Siitamassa 19.6.2007 jumalanpalvelukseen 1.7.2007 Siitamajalla. Virret VK 1938: 290:1–3,5; 520:7-9; 279:1,5-8; 308:9-17; 425:1,4-6.

“Herra on minun paimeneni”

23 Psalmi.

“Hän johdattaa minua oikealle tielle nimensä tähden.” Paimen kulkee lampaan edellä ja johdattaa ne parhaita teitä myöten kotiin. Niin johdattaa myös meidän Paimenemme meitä, hänen lampaitaan, oikealla tiellä, joka vie meidät päämääräämme, taivaalliseen kotimaahan ja iäiseen lepoon. Me lampaat emme itsestämme voi tietää, mikä tie on oikea. Sen tietää yksin Paimenemme. Moni tie, jota luulemme oikeaksi senmukaan kuin se meitä miellyttää tai meistä mukavalta tuntuu, onkin vain harhapolku, joka johtaa meitä pois päämäärästämme. Paimenemme yksin tuntee oikeat polut. Sentähden tulee meidän hurskaiden lampaiden tavoin pitäytyä Paimenemme ääneen ja antaa sanan ja hengen ohjata meitä sekä hyljätä omat, itsevalitut tiet. Hän johdattaa meitä oikealla tiellä juuri silloin, kun hän meitä kuljettaa selaisiakin teitä, jotka ovat luontoamme vastaan ja katkerat lihalleemme. Vieläpä hän johdattaa meitä oikealla tiellä nimensä tähden. Hän kuljettaa meitä oikealla tiellä autuaalliseen päämäärään – ei meidän hurskaudemme, meidän suhtautumisemme mukaan, vaan nimensä tähden. Hänen nimensä on hänen ilmoituksensa, hänen sanansa. Sanan kautta tekee hän itsensä tiettäväksi “että hän on armollinen, laupias, totuu-

Luterilainen heinä-elokuu 1927
Jatkoa ed. numerosta

dellinen, kärsivällinen, uskollinen” j.n.e. Ja kun hän on sellainen, joksi hän itsensä nimittää ja kun hän ei voi kieltää itseään, niin johtaa hän sentähden meitä oikealla tiellä. Niinpä ei ole siis meidän ansiotamme, kun saavutamme oikean, autuaallisen päämäärän, vaan syy siihen on yksin hänen armonsa. Mutta juuri tässä onkin meille takuu siihen nähden, että varmasti tulemme perille. Autuutemme ei perustu meidän heikkoon, vaan hänen voimalliseen ja uskolliseen käteensä. Hänen täytyisi itse poiketa uskollisuudestaan ja kieltää nimensä, jollei hän meitä oikein johdattaisi ja veisi perille. Ja se on mahdotonta.

“Ja vaikka vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en minä pelkää mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani; sinun vitsas ja sauvas, ne lohduttavat minua.” Tie, tuo oikea tie, jolla Herra omansa johdattaa, ei aina kulje kukkivien, aurinkoisten niittyjen halki, vaan se vie väliin pimeitten rotkojen ja synkkien laaksojen kautta. Ei heille ole

täällä maan päällä suotu pelkkää onnea ja iloa, vaan heitä kohtaa myös moni onnettomuus ja sydämensuru. He joutuvat ulkonaisesti hätään, sisäisesti murheisiin, ahdistuksiin ja kauhun valtaan. He saavat ruumiin ja sielun puolesta kärsiä moninaisia vaivoja perkeleen ja maailman toimesta. Heidän

tiensä kulkee kyynelten ja kuoleman laakson keskitse. He eivät välty tämän maailman ja ajan kärsimyksiltä ja ahdistuksilta. Hekin saavat vaeltaa “kautta ahdistusten, piinan, kautta vavistusten, vaivan, kautta suurten kauhuin, sodan, jotka maailman peittää aivan.” Ja myös tuo raskas kulku kaut-

ta viimeisen synkän laakson, kautta kuoleman laakson, on heidänkin edes-sänsä. Heidän täytyy siitä mennä – – Mutta kaikissa näissä elämäkohdissa voivat Kristuksen lampaat kuitenkin lausua: “En minä pelkää mitään pahaa.” Ei niin ymmärtäen, etteivätkö he tietäisi ja tuntisi pelkoa ja kauhua, ahdistusta ja vaivaa. Kyllä, kyllä he kaikki runsaasti tätä tuntevat, usein enemmänkin kuin tämän maailman lapset, jotka viettävät aikansa lihallisessa varmuudessa ja kevytmielisyydessä. Kaikkien ulkonaisten onnettomuuksien heitä kohdatessa tuottaa heille erityisesti tuskaa ja pelkoa heidän omat syntinsä. Tämä se tekeekin kärsimysten ja kuoleman laakson vasta oikein synkäksi laaksoksi, joka heiltä tahtoo peittää ja kätkeä armon ja Jumalan rakkauden ja kauhun päästä voitolle. Kyllä heitä pelottaa, kun heidän täytyy vaeltaa pimeässä laaksossa, mutta he eivät joudu epätoivoon. Miksi eivät? “Sillä sinä olet kanssani, sinun vitsas ja sauvas, ne lohduttavat minua.” Myös pimeässä laaksossa on Hyvä Paimen omiensa luona. Hän ei anna heidän yksin vaeltaa, vaan kulkee heidän kanssaan, jopa on jokaisen yksinäisen luona. Ja sen he tietävät. Jos he milloin suuren hämäryyden tähden eivät näkisi hänen ystävällisiä kasvojaan, niin ovat he kuitenkin varmat hänen armo-läsnäolostaan. Hänen vitsansa ja sauvasa lohduttavat heitä. Se on: Hänen sanansa. Se ei ole ainoastaan heidän sielujensa ravinto, vaan myöskin heidän tukensa, lohdutuksensa ja suojansa. Siihen he pitäytyvät, sen mukaan he jälleen ojentautuvat, siihen he nojautuvat ja luottavat. Se antaa heidän sielulle suuren voiman voittamaan

pelvon ja kauhun sekä varjeelee heitä joutumasta epäilykseen ja epätoivoon. Onnellinen se, jolla hädän ja murheen aikana on tämä sana ja siinä pysyy. Hän ei ole häpeään joutuva, ei myöskään viimeisessä pimeässä laaksossa – kuolemassa.

“Sinä valmistat minulle pöydän vihollisteni edessä, sinä voitelet pääni öljyllä; maljani on ylitsevuotavainen.” Tässä kokonaan syrjäytyy kuvaus paimenesta ja lampaista. Tämä jae kuvaa juhla-ateriaa ja vieraita, jotka juhla-asussa ovat rauhallisia vihollistensa nähden. Sellaista iloa Herra valmistaa ja suo omilleen. Ja tämä on se tapa, jolla hän heitä johdattaa: kärsimysten kautta iloon, häpeän ja ahdistuksen kautta kirkkauteen. Eikä hän aina anna heidän vaeltaa edes täällä maan päällä pimeässä laaksossa, vaan antaa heille murheitten ja ahdistusten aikain jälkeen virvoituksen hetkiä, jolloin he saavat maistaa ja havaita, kuinka hyvä on Herra. Sotaa seuraa rauha, sairautta seuraa terveys, surua seuraa ilo. Tässä kysytään kärsivällisyyttä. Ja vihdoinkin seuraa viimeistä hätää iankaikkinen ilo Hänen kasvojensa edessä, kun saamme olla aterialla Jumalan valtakunnassa, jolloin kaikki synninsaasta ja maailman kärsimys on otettu meiltä pois ja jolloin se Pyhän Hengen voitelu, jonka jo olemme saaneet, mutta jota nyt vain vähän huomataan, on meissä ilmi-nähtävänä, kun me loistamme kuin aurinko Isämme valtakunnassa. Kaikki tämän ajan kärsimys on vain tietä ja läpikulkua iankaikkiseen kirkkauteen.

“Hyvyys ja armo minua vaan noudattavat kaikkina elinpäivinäni ja minä saan asua Herran huoneessa iankaikkisesti.” Tähän sisältyy katsaus sekä

menneisyyteen että tulevaisuuteen. Hurskas katsoo menneisyyteen, elämänsä kulkuun ja hänen täytyy tunnustaa, että hyvyys ja armo häntä vain noudattavat hänen elinpäivinä.

Moni tosin sanonee ihmisestä, joka paljon saa kärsiä: Tuon ihmisen seuralaisena on onnettomuus. Kristittyä taas seuraa hyvyys, hänen Jumalansa laupeus. Myöskin se, mikä pahalta näytti ja tuskaa tuotti, oli kuitenkin vain hyvää, ja Jumala on osoittanut laupeutta sellaista ihmistä kohtaan alusta alkaen. – Ja miltä näyttää tulevaisuus? “Minä saan asua Herran huoneessa iankaikkisesti.” Kristitty on jo täällä maan päällä ollessaan hengellisellä tavalla uskon kautta Herran huoneessa. Kuuluhan hän kristilliseen kirkkoon ja nauttii sanan ja sakramentin kautta Jumalan huoneen rikkaita lahjoja. Mutta ulkonaisesti, ruumiinsa ja tunteittensa puolesta, on hän vielä vieraalla maalla vaeltaja, jonka matka käy läpi erämaan ja joka toivoo kotiin. Ja Herra johdattaa omansa vihdoin tähän päämäärään. Hän vie heidät kotiin, huoneeseensa, asumukseensa, jossa saavat nähdä hänet kasvoista kasvoihin ja olla sielun ja ruumiin puolesta terveet. Ja siellä he saavat asua iankaikkisesti. Tähän maailmaan emme voi jäädä eikä meillä täällä ole pysyvää asuinpaikkaa. Vaellamme elämäntietämme muukalaisina. Mutta siellä saamme olla, asua, varmasti pysyä ja levätä kaiken tämän ajan rauhattomuuden jälkeen.

*“Ain asua mä tahdon siellä
Ja olla kotonain,
Miss’ lapset kruunut päässä
Sua iät’ ylistää.
Mä siellä riemuin laulan*

*Sun armotyöstäsi
Ja vapahana nautin
Nyt perinnöstäni.”*

Näin kuvaa tämä psalmi niitten autuaallista tilaa, jotka ovat Jumalan ja Kristuksen lampaista. Heidän on hyvä olla täällä ja siellä. Heiltä ei mitään puutu. Heidän paimenensa heitä paimentaa ja johtaa. He nauttivat hänen suojelustaan ja lohdutustaan kaikessa tämän ajan ahdistuksessa ja pääsevät vihdoin hänen johdattaminaan iankaikkiseen iloon ja kirkkauteen. Tämä kuvaus tahtoo virvoittaa kaikkia niitä, jotka ovat Kristuksen lampaista, ja tahtoo muistuttaa heitä siitä, kuinka rikkaita ja onnellisia he ovat. Se tahtoo sulkea pois valitusten ja vaikerointien aiheet ja avata kristittyjen suut ylistykseen ja kiitokseen. Ja niille, jotka eivät vielä ole Kristuksen lampaista tai jotka ovat hyljänneet Paimenensa ja nyt vaeltavat eksyksissä palvelen maailmaa ja syntiä, myös näille tahtoo tämä psalmi olla kehoituksena tulemaan ja palaamaan Hänen luokseen oikean parannuksen (s.o. katumuksen ja uskon) kautta. Hyvän Paimenen uskollisuushan ei ilmene ainoastaan siten, että hän uskollisesti hoivaa niitä, jotka jo ovat hänen omiaan, vaan myös siten, että Hän seuraa niitäkin, jotka vielä vaeltavat eksyksissä.

*“Ain’ Jeesus etsii lammastaan,
Hän, kadonnutta lapsostaan,
Siks’ kunnes vihdoin löytää sen. –
Oi, sielu, ällös vältä siis,
Vaan riennä joutuin haavain lymyyin
Ja yhdy autuaitten hymyyin.”*

Martin Willkomm.

Oikeasta tuomitsemisesta

*Neljäntenä Pyhän Kolmiykseydenpäivän jälkeisenä sunnuntaina.
III vuosikerta. Evankeliumiteksti.*

“Älkää tuomitko, ettei teitä tuomitaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omasi silmässäsi? Taikka kuinka saatat sanoa veljellesi: ‘Annas, minä otan rikan silmästäsi’, ja katso, malka on omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, ja sitten sinä näet ottaa rikan veljesi silmästä. Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä. Matt. 7:1–6.

Kysymys tuomitsemisesta on monille kristityille ongelmallinen asia, koska asiasta opetetaan niin harvoin Raamatun mukaisesti. Jotta voisimme uskoa ja toimia Jumalan tahdon mukaan, meidän on tutkittava, mitä Raamattu asiasta sanoo. Lukiessamme Raamattua voimme tehdä sellaisen havainnon, että on monia asioita, joita Raamattu sekä käskee että kieltää. Se, miten kulloinkin tulee toimia, riippuu tapauksesta ja asianhaaroista. Näin on myös tuomitsemisen kanssa.

1. Mitä emme saa tuomita?

Tekstimme on Vuorisaarnasta. Siinä Jeesus opettaa apostoleja, kuinka heidän tulee toimia virassaan ja Kristuksen opetuslapsina hänen Kirkossaan. Se ei siis koske yhteiskunnallista

elämää eikä myöskään maailmaa, joka elää ulkonaisen kirkon ulkopuolella. Yhteiskunnassa vallitsevat näet toisenlaiset lainalaisuudet kuin Jumalan valtakunnassa. Yhteiskunnassa tarvitaan tuomareita, tuomioistuimia ja niiden tuomioita. Epäuskoisia tosin koskee sama siveyslaki kuin uskoviakin, mutta he noudattavat lakia lain alaisina eivätkä evankeliumin antamalla voimalla armon alla eläen kuten uskovat. Tämä on pantava merkille.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: “Älkää tuomitko, ettei teitä tuomitaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.” Luukaan evankeliumissa on selventävä lisäys. Siinä sanotaan: “Älkääkä tuomitko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta.” (Luuk. 6:37.)

Tästä ymmärrämme, että sellainen tuomion lausuminen, joka sisältää kadotustuomion lausumisen, on kiellettyä. Tähän on kaksi hyvin painavaa syytä.

Ensimmäinen syy on se, että ihmisen kadottaa se epäusko, joka hänellä on viimeisenä hetkenään, ja sitä me emme voi etukäteen tietää emmekä tietää ihmisen kuolinhetkelläkään. Me emme näe sydämeen.

Toinen syy, miksi emme saa lausua kadotustuomiota, on Jumalan armollinen tahto pelastaa kaikki ihmiset eikä

kadottaa, ja niin kauan kuin armonaikaa on, tulee toimia sen hyväksi, että ihmiset tulisivat uskoon ja pelastuisivat. Jokaisen uskovan tulee yhtyä Jumalan yleiseen armotahtoon sydämessään ja toimia sen toteutumiseksi kaikkien lähimmäistensä, jopa vihollistensa suhteen. Erityisesti, aivan viran puolesta tämä koskee paimenia. Tuomitsevaisuus ei sovi yhteen viran luonteen kanssa.

Kun Jeesus kieltää meitä tuomitsemasta niitä, joilla on rikka silmässä, hän käskee meitä toimimaan taiten uskovien lähimmäistemme kanssa. Hän ei suinkaan tarkoita sitä, että meidän pitäisi hyväksyä kaikki ne moninaiset heikkoudet ja raihnaisuudet, joita uskonveljissämme ja -sisarissamme on, tai että meidän olisi hyväksyttävä, jos he karkeasti rikkovat. Jeesus ei tarkoita edes sitä, ettei niistä saisi mitään mainita. Sen sijaan hän kehottaa meitä ensiksi katsomaan, onko omassa silmässämme suuri hirsi, joka estää meitä näkemästä ja joka tekee meidät tarkkaan työhön kyvyttömiksi. Emme voi auttaa lähimmäistämme tuomitsevan ja lakihenkisen mielialan vallassa. Silmä on arka elin, samoin myös uskon käsi on haavoittuva. Auttaaksemme lähimmäistä meidän tulee itse elää armosta ja tuntea oma tilamme. Meidän tulee käsittää, että lähimmäisellämme on meissä paljon kärsittäväää ja anteeksi annettavaa.

Jos tuomitsemme lähimmäisemme epäuskoiseksi, jopa kadotukseen, sellaisesta asiasta, jonka yhteydessä pelastava usko voi olla, tuomitsemme itsemme. Jeesus sanoo: "Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan." Jeesuksella on huoli siitä, että hänen

opetuslapsensa säilyttävät evankeliumin puhtaana ja että seurakunnan toiminta tapahtuu oikeassa evankeliossa hengessä.

2. Mitä meidän pitää tuomita?

Olisi Raamatun tyypistämistä ajatella, ettemme saa missään asiassa tuomita Jumalan seurakunnassa. Sanoohan Jeesus: "Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio." (Joh. 7:24.) Tämän Jeesus sanoi silloin, kun hän oli parantanut sokean sapattina ja juutalaiset tuomitsivat häntä siitä. Tässä oli kysymys siitä, että juutalaiset eivät ymmärtäneet lakia oikein. He ottivat Raamatusta yhden kohdan, joka kielsi työnteon sapattina, mutta jättivät huomiotta toisia kohtia, jotka sallivat sapattina lähimmäisen ja eläintenkin auttamisen, myös ympärileikkauksen. Kun Jeesus paransi sapattina, he olivat valmiita tuomitsemaan hänet.

On paljon sellaista uskonnollisuutta, josta puuttuu oikea evankeliumin tuntemus. Se ilmenee lakimaisuutena siten, että vaaditaan jonkin yksittäisen Raamatun ilmaisevan totuuden ulottamista kaikkialle ottamatta huomioon Raamatun muita lausumia. Jos esimerkiksi vaaditaan, ettei saa missään asiassa lausua minkäänlaista tuomiota, joudutaan ristiriitaan Raamatun kanssa. Samoin käy, jos yleisestä sovituksesta ja Jumalan yleisestä armotahdosta päätellään, että kaikki pelastuvat.

Sananjulistuksen tehtävänä on sanoa väärät opit vääriksi ja ihmisten keksimä jumalanpalvelus turhaksi ja sielun pelastukselle vahingolliseksi. Jos ne opettajat, jotka kieltävät uskon perustuksen, eivät ota ojennusta vastaan, on heitä kartettava, kuten Raamat-

tu selvästi sanoo: “Harhaoppista ihmistä karta varoitettuasi häntä kerran tai kahdesti.” (Tiit. 3:10.) Niitä, jotka erehtyvät jossakin kehällisessä asiassa uskon perustusta kumoamatta, voidaan ohjata oikeaan pitempäänkin, jos he ovat valmiita seuraamaan Jumalan sanaa. Mutta mitään Jumalan sanan vastaista oppia ei saa sallia, saati pitää tasaveroisena puhtaan opin kanssa.

Kristityt voivat ja heidän tuleekin arvioida julistuksen raamatullisuutta, ottaa vastaan oikea opetus ja hylätä harha. Tällainen tuomitseminen on sallittua ja käskettyä.

Jeesus opetti myös seurakuntakurin kolme astetta ja käski niitä noudattaen voittamaan langenneen veljensä. Jos rikkonut ei ota ojennusta vastaan ja kadu, Jeesus sanoi: “Olkoon

hän sinulle, niin kuin hän olisi pakana ja publikaani.” (Matt. 18:17.) Tämä ei ole kuitenkaan lopullinen tuomio, vaan tämän vakavan toimenpiteen tarkoituksena on saattaa rikkonut mielenmuutokseen ja takaisin uskoon.

On syntejä, joiden yhteydessä Pyhä Henki ei asu ihmisen sydämessä eikä usko säily. Raamattu sanoo: “Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa.” (Gal. 5:19–21.) Huomatkaa tarkoin: “Jotka sellaista *harjoittavat*, eivät peri Jumalan valtakuntaa.” Kaikissa esiintyy viettymystä pahaan vanhan ihmisen puolesta. Mutta kun se kuoletetaan, se ei tuhoa uskoa. Mutta jos noista synneistä, esimerkiksi kateudesta ja vihan pidosta, tulee elämäntapa, usko ei säily ja niin ihminen ei peri Jumalan valtakuntaa. Tällaisen tuomion Jumalan sana lausuu, ja sen tulee kuulua myös saarnaajan suusta.

Vielä Jeesus sanoo tekstissämme: “Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä.” Tämäkin on ankara tuomio. Tämän Jeesus lausui, kun hän opetti apostoleja, kuinka heidän tulee saarnata. Heidän tulee julistaessaan tehdä ero toisaalta lampaiden ja toisaalta koirien ja sikojen välillä. Lammastuntee paimenensa äänen ja seuraa sitä, mutta vierasta ääntä se ei

seuraa. Paimenen ääntä seurattessaan lampaat pysyvät oikealla laiturilla ja syövät sitä ruokaa, mitä paimen antaa. Kiertelevät kulkukoirat ovat kaikki-ruokaisia. Siat taas olivat saastaisia eläimiä, jotka eivät osanneet tehdä eroa pyhän ja arvokkaan eivätkä loan ja lian välillä. Nämä eläimet kuvaavat niitä, joille lihan ajatusten, pyyteitten ja tavoitteiden tyydyttäminen ja sen mukainen uskonnollisuus kelpaavat, mutta jotka saattavat jopa raivostua, jos heille tarjotaan Jumalan sanan puhdasta ravintoa ja heidän pitäisi elää siitä. Sen tähden heitä ei pidä lohduttaa evankeliumilla, vaan heille tulee julistaa lakia, että he tajuaisivat tilansa. Evankeliumin lohdutus tulee soveltaa synnintuntoisiin, lain tuomio itsevarmoin, jotka eivät syntisyyttään tunne ja jotka luulevat voivansa pelastua ilman Kristusta omien tekojensa varassa.

Tekstissämme Jeesus kehottaa meitä toimimaan oikeassa, sielujen pelastusta palvelevassa hengessä. Siihen kuuluu kaiken sen tuomitseminen, minkä Jumalan sana tuomitsee, ja kaiken sen edistäminen, mikä Jumalan sanan mukaan on hyvää ja oikeata. Ennen kaikkea meidän tulee erottaa oikein laki ja evankeliumi toisistaan ja kohdistaa niitä oikein kuulijoihin. Jeesuksen opetuksen mukaan parannuksen tuli alkaa apostoleista ja muista paimenista ja kulkea läpi koko seurakunnan. Mielenmuutoksessa elävä seurakunta on kykenevä levittämään evankeliumia.

Markku Särelä.

Kirjoitettu 20.6. 2007 Aikuisten leirin iltahartautta varten Siitajalla 3.7.2007. SK 1961 nrot: 150; 265 (sävel 327 Kristuksen tähden...)

Kristitty ja seurakunta 6

Avioliittoon vihkiminen

Jumalan sana opettaa pitämään avioliiton suuressa arvossa: *“Avioliitto pidettäköön kunniaissa kaikkien kesken.”* (Hebr. 13:4) Näiden sanojen mukaan olemme velvoitetut kunnioittamaan avioliittoa sekä omassa elämässämme että yhteiskunnassa.

Mitä avioliitto on?

Avioliitto on miehen ja naisen välinen Jumalan säätämä elämänyhteys. Jumala sääti avioliiton jo paratiisissa, kun hän antoi Eevan Adamille puolisoiksi ja avuksi. Avioliitto on tarkoitettu koko loppuiän jatkuvaksi miehen ja naisen yhteydeksi. Niin arki kuin juhlaakin jaetaan yhdessä. Samoin ilot ja surut, riemun aiheet ja koettelemukset otetaan yhdessä vastaan. Eriytyinen ilonaihe on, jos puoliset voivat tulla vanhemmiksi ja kasvattaa lapsia. Kaikki nämä asiat antavat puolisoille elämään oikeaa sisältöä. Avioliitto on myös maallisessa mielessä tärkeä asia ja järjestäytyneen yhteiskunnan perusta.

Koska avioliitto on tarkoitettu lopunikäiseksi, se eroaa avosuhteesta, jossa lupaus lopunikäisestä uskollisuudesta ei anneta. Samoin avioliitto eroaa homoseksuaalisesta suhteesta.

Miksi avioliittoon vihitään?

Nykyisin monet kysyvät, tarvitaanko avioliittoon vihkimistä. Eivätkö mies ja nainen vain voisi sopia siitä, että asettuvat asumaan yhdessä? Mo-

net toimivatkin tällä tavoin ja elävät avosuhteessa.

Tämä ei kuitenkaan ole Jumalan sanan mukainen ratkaisu. Kun Jumala oli luonut Adamin ja sitten Eevan, eivät he vain keskenään päättäneet alkaa elää yhdessä. Raamattu nimenomaisesti sanoo: *“[Jumala] toi Eevan Adamin luo.”* (1 Moos. 2:22) Jumala siis yhdisti Adamin ja Eevan toistensa puolisoiksi. Sama asia toteutuu nykyisin, kun naimisiin haluavat menevät vihille. Jumala antaa puoliset toisilleen siten, että he ovat aviopari myös yhteiskunnan silmissä. Kun Raamattu sanoo: *“Avioliitto pidettäköön kunniaissa kaikkien kesken.”* merkitsee alkukielen sana *“avioliitto”* myös häitä. Näin Raamattu sanoilla ja myös lukuisilla esimerkeillä, esim. Kaanaan häät, Joh. 2, osoittaa, että avioliittoon vihkiminen on olennainen asia.

Kirkossa vai maistraatissa?

Kun Suomessa puhumme häistä, monen mieleen varmaankin tulevat kirkkohäät. On kaunis ja hyvä tapa, että avioliittoon vihitään kirkossa. Tällöin vihkimistilaisuudessa myös rukoillaan Jumalan siunausta puolisoille ja avioliitolle.

Maailmanlaajuisesti ajatellen on kuitenkin harvinaista, että seurakunnan pastorilla on laillinen oikeus vihkiä avioliittoon. Useissa maissa ainoa pätevä tapa mennä naimisiin on

siviilivihkimys. Suomessakin tämä on mahdollista. Maistraatissa maallisen viranomaisen toimittama avioliittoon vihkiminen on aivan yhtä pätevä kuin vihkiminen kirkossa. Seurakunnassa voidaan järjestää myös esirukoustilaisuus avioliiton puolesta joko välittömästi siviilivihkimisen jälkeen tai myöhemmin.

Yhdessä asumaan vasta vihkimisen jälkeen

Raamatusta käy selvästi ilmi, että puolisoiden on oikein asettua asumaan yhdessä vasta vihkimisen jälkeen. Ennen vihkimistä oltiin kihloissa eli kumpikin osapuoli oli antanut lupauksen avioliitosta. Tänä aikana ei asuttu yhdessä, vaan yhteiselämä alkoi vasta vihkimisen jälkeen.

Kun Joosef ja Maria olivat kihloissa, Raamattu nimittää heitä mieheksi ja vaimoksi (Matt. 1:19,20). Tätä he olivat avioliittoa koskevan lupauksen perusteella. Kuitenkaan he eivät olleet menneet yhteen eli asettuneet asumaan yhdessä eivätkä harjoittaneet sukupuoliyhteyttä kihlusaikana. Marian raskaus huomattiin *”ennen heidän yhteenmenoaan”* (Matt. 1:18), vaikka he olivat kihloissa. Näin Joosefin ja Mariankin tapaus osoittaa sitä, että yhteinen aviollinen elämä alkaa vasta vihkimisen jälkeen.

Nykyaikana näyttää yleistyneen sellainen tapa, että seurusteleva pari tai kihlapari asettuu asumaan yhteen, tekee ehkä pitkäaikaisiakin valmisteluja hääjuhlaa varten ja menee vasta jonkin ajan kuluttua naimisiin. Tätä käytäntöä saatetaan perustella sillä, että näin voidaan kerätä varoja ja muutenkin saada järjestetyksi hienot puitteet hääjuh-

lalle. Näin ajatellaan sitten, että vihkimistä juhlistetaan voimakkaasti.

Syvemmin ajatellen tuollainen käytäntö kuitenkin on ristiriidassa vihkimisen ajatuksen kanssa. Vihkimisessä on kyse siitä, että Jumalan antaa puoliset toisilleen. Jos eletään yhdessä ennen vihkimistä, tosiasiaa väheksytään vihkimisen merkitystä, vaikka sitä ulkonaisesti paljonkin juhlistettaisiin.

Jos nuori mies ja nuori nainen ovat löytäneet toisensa siinä mielessä, että haluavat jakaa elämänsä toistensa kanssa, on heidän oikein mennä naimisiin vaikka vaatimattomin menoin. Jos avioliittoon vihkimistä halutaan suuremmin juhlistaa, voi sen tehdä esim. jonakin vihkimisen vuosipäivänä tai mahdollisen lapsen kasteen yhteydessä.

Naimisiin menemisen kieltämisestä

Raamattu opettaa, että erityisesti avioliittoa kohtaan nousee monenlaisia harhoja ja houkutuksia. Yksi tällaisista on naimiseen menemisen kieltäminen (1 Tim. 4:3). Missä tällaista voidaan havaita?

Roomalaiskatolisessa kirkossa pastorien ei sallita solmivan avioliittoa. Tämä on suurta joukkoa koskeva avioliittokiello. Myös luostarielämän ihannoiminen, jossa avioliittoon vihkimistä pidetään vähempiarvoisena kuin naimattomuutta, saattaa avioliiton kielteiseen valoon.

Nykyajan yhteiskunnassa, kun avosuhte on yleistynyt, saatetaan nuorille antaa kehotus kokeilla yhteiselämää ennen avioliiton solmimista. Myös tällainen on avioliittoon kohdistuvaa halventavaa puhetta. Vaikka suorasta avioliittoon menemisen kieltämisestä ei olekaan kyse, on tuollainen puhe hyvin vahingollista.

On tarkoin havaittava, että oikein perustein solmittavaa avioliittoa ei saa kieltää. Apostoli sanoo, että tällainen kieltö perustuu väorien henkien, ulkokultaisuuden ja erehtyvän omantunnon vaikutukseen (1 Tim. 4:1-3). Siksi on paitsi varottava puhumasta tällaisia asioita, myös seuraamasta tuollaisia puheita.

Eri asia on, että teroitetaan nuorille tarkan harkinnan ja rukouksen merkitystä aviopuolison etsimisessä ja saate-taan varoittaa joistakin ominaisuuksista, jotka mahdollisessa tulevassa aviopuolisossa voivat olla haitallisia. Tällainen harkintaan ohjaava opetus ei suuntaudu avioliittoa vastaan vaan sen tarkoitus on aviopuolisoa etsivän onni.

Naimattomuudesta

Vaikka avioliitolla on suuri arvo, eivät kaikki ihmiset kuitenkaan mene naimisiin. On ihmisiä, jotka voivat elää sukupuolisen siveellisyuden säilyttäen ja onnellisina ilman avioliittoakin. Tällainen elämänosa on myös Jumalan siunaama. Naimattomista uskollisista seurakunnan jäsenistä on monessa tapauksessa suuri hyöty seurakunnan työlle.

Suuri siunaus

Kun Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, hän myös siunasi heidät (1 Moos. 1:27). Näin avioliittoon liittyä tänäkin päivänä suuri siunaus. Kun puoliset turvaavat Jumalan siunaukseen ja yhdessä ottavat hänen kädestään niin hyvät kuin pahatkin päivät, on yhteisellä elämällä vankka pohja. Näin voidaan jakaa ilot yhdessä ja koettelemusten tullen etsiä oman puolison kanssa tietä eteenpäin.

Avioliiton siunaamista opettaa myös se, että Raamattu vertaa aviopuolisoiden suhdetta toisiinsa Kristuksen ja seurakunnan suhteeseen. Vaimon tulee olla alamainen miehelleen niin kuin seurakunta on Kristuksella alamainen. Tämä teroittaa jatkuvaa pyrkimystä yksimielisyyteen ja sitä luottamusta, jota vaimo saa miehestään etsiä. Miestä puolestaan Jumala käskää rakastamaan vaimoaan niin kuin Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä. Tällaisesta avio-elämästä on repivä valtataistelu kaukana. Sen sijasta vallitsee molemminpuolinen uhrautuva rakkaus kummankin ja koko perheen onneksi. Tätä siunausta Jumala antakoon runsain määrin sydämiimme ja koteihimme.

Kimmo Närhi

Nikodeemus – esikuva Jumalan sanan kuulemisessa

On hyödyksi, jos meillä on hyviä esikuvia. Ehkä voit sanoa joistakin ystävästäsi, että he ovat sellaisia. Joku voi olla esikuva siinä, että hän puhuu ystävällisesti. Toinen voi olla esimerkiksi tarkka ja huolellinen koulu-työntekijänä. Joissain ystäväsi perheessä voit huomata, että lapset kunnioittavat vanhempiaan ja näin perheessä on hyvä järjestys. Voit oppia tällaisista esikuvista. Voit myös itse ajatella, kuinka voisit olla toisille hyvä esimerkki.

On myös hyödyllistä, että meillä on esikuvia uskon asioissa. Tässä harjautuksessa puhumme Nikodeemuksesta, miehestä, joka kysyi Jeesukselta hengellisiä asioita. Nikodeemuksesta kerrotaan Raamatussa: *“Oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä. Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: “Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa.”* (Joh. 3:1,2) Nikodeemus oli siis yksi fariseuksista. Fariseukset olivat yksi puolue juutalaisten keskuudessa. Useimmat heistä eivät uskoneet Jeesukseen. Muistat ehkä raamatunkertomuksia, joissa he vastustivat Jeesusta voimakkaasti.

Nikodeemus oli käsittänyt, että Jeesus on enemmän kuin vain yksi opettaja

toisten joukossa. Hän oli tehnyt ihmetekoja, jotka osoittivat, että Jumala oli lähettänyt hänet. Niinpä Nikodeemus tuli Jeesuksen luokse. Hän tuli yöllä, luultavasti siksi, ettei hän halunnut toisten fariseusten huomaavan asiaan. Jumalan sana oli hänelle niin tärkeä, että hän toisten mielipiteistä huolimatta tuli Jeesuksen luokse. Tämä oli hyvä esikuva.

Kuinka on sinun elämässäsi? Mitä ystäväsi ajattelevat ja sanovat siitä, että olet tullut raamattuleirille? Ehkä jotkut sanovat, että se on hienoa, ja haluavat tulla mukaan oppimaan Jumalan sanaa. Ystäväsi joukossa voi myös olla sellaisia, joiden mielestä Jeesuksen opetus ei olisi kovin tärkeää tai soveltuisi vain iäkkäille ihmisille. Niinpä voit olla jonkin verran samantilanteessa kuin Nikodeemus. Eivät kaikki lähelläsi olevat ihmiset aina sano, että Jumalan sanan oppiminen on tärkeää ja arvokasta. Kun olet tullut oppimaan Jumalan sanaa, olet seurannut Nikodeemuksen esimerkkiä. Saat olla kiittollinen, ettei sinun tarvitse tehdä sitä yöllä, vaan voit kuulla evankeliumia kauniina kesäpäivinä.

Jeesus puhui Nikodeemukselle tärkeitä asioita. Hän puhui siitä, kuinka kasteen ja uskon kautta pääsemme Jumalan valtakuntaan. Jeesus opetti

myös itsestään. Hän sanoi, että hän on todella Jumalan Poika ja että hän on tullut maailmaan yhtä tiettyä tarkoitusta varten, nimittäin meitä pelastamaan. Tämän opetuksen hän sanoi näillä sanoilla: *“Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.”* (Joh. 3:16,17)

Tällä leirillä puhumme monista asioista. Pääasia on kuitenkin tämä: Jumala lähetti Poikansa meitä pelastamaan. Uskon kautta Jeesukseen sinulla on iankaikkinen elämä. Paina tämä Jeesuksen tulemisen tarkoitus syvälle sydämeesi ja myös tärkeimmäksi asiaksi kaikkien niiden asioiden joukossa, joita opimme. Tällöin perimme iankaikkisen elämän, ja näin toteutuu Jumalan sanan kuulemisen ja uskon päämäärä.

*Kimmo Närhi,
lasten raamattuleirillä 2007*

Tiiviin päiväohjelman jälkeen yhteinen tuokio leirinuotion äärellä

Varma ja vastaanottamisen arvoinen sana

– STLK:n 44. aikuisten leiri pidetty 3.-8.7

Heinäkuun alkupäivinä kokoontui jälleen väkeä eri puolilta seurakunnistamme aikuisten leirille. Jotkut olivat saapuneet jo aivan kirjaimellisesti heinäkuun alussa, jopa sitä ennen, tekemään valmisteluja leiriä varten.

Leirin teema oli uskomme kannalta perustava: olemme saaneet Jumalan varman sanan, joka meidän tulee uskossa ottaa vastaan. Sanan pääkohta, Jumalan armo, jonka Jeesus on syntisille ansainnut, tuli monin tavoin puheissa, lauluissa ja myös saamissamme terveisissä esille. Usko Jeesukseen pelastaa ja antaa rauhan suurimmallekin syntiselle.

Saimme myös muistutuksen siitä, että sanaa on käytettävä sen tarkoituksen mukaan, ei oman mielihalun ja lihan tekojen puolustamiseksi. Oikea sanankäyttö

Kuva yllä: Nuorten tunti auringon paisteessa. Kuva alla: Siitamajan uuden kirjastorakennuksen suunnittelija ja rakentaja, pastori Markku Särelä esitteli juuri valmistuneen työnsä.

johtaa parannukseen, syntien tunnustamiseen Jumalan edessä, luottavaiseen uskoon, joka omistaa syntien anteeksiantamuksen yksin Jeesuksen tähden sekä tais-
teluun syntiä vastaan ja uskon hedelmien etsimiseen jokapäiväisessä elämässä.

Merkittävän osansa leirin ohjelmaan toivat ulkomaiset vieraamme. Saimme kuulla terveiset sisarseurakunnaltamme Saksan Steedenistä Markus Blechschmidtin tuomina. Valkovenäläiset pastorit Pavel Luchenko ja Valeri Grigorik kertoivat seurakuntien elämästä ja tulevaisuuden suunnitelmista heidän vaikeissa oloissaan. Vjacheslav Ostanin toi terveiset vankilatyöstä Novosibirskistä. Jumalan armo on avannut tien kuoleman maasta autuuteen. Hänen armonsa on voimallinen myös vapauttamaan syntisen vankilan muurien sisäpuolella ja antamaan voimaa sen jälkeen, kun rangaistus on jäänyt taakse. Aleksandr Tumanov Udmurtian Izevskistä kertoi tunnustuksellisen kirjallisuuden vaikutuksesta ja leviämisestä omalla seudullaan.

Vajaan viikon yhdessäolo ja Jumalan sanan kuuleminen vahvistivat jälleen paikalla olijoita Jumalan lasten uskossa. Syntisillä on Vapahtaja. Hänen avaamansa tie antaa ilon ja rauhan täällä ajassa ja johtaa perille iankaikkiseen elämään taivaassa. Tämä sana on todella vastaanottamisen, kiinni pitämisen ja levittämisen arvoinen sana.

Kimmo Närhi

Kuva yllä: Leirin opettajia ja vieraita (oikealta): Markku Särelä, Rupert Efraimson, Valeri Grigorik, Pavel Lutsenko, Aleksandr Tumanov, Vjatcheslav Ostanin ja Kimmo Närhi.

Kuva alla: Päätösjumalanpalveluksen odotettu hetki oli Pyhän Ehtoollisen vietto.

Ota vastaan Jumalan sana

Alkuhartaus aikuisten leirillä 3.7.2007

Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.” (1 Tim. 1:15)

Hyvät Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon aikuisten leirin osanottajat, kalliit kristityt! Olemme kokoontuneet kuulemaan Jumalan sanaa, joka on ”varma ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen”. Jumalan sana on arvokas. Se on kaikkien asioiden perustus. Jumala loi maailman sanansa kautta. Kun aika oli täyttynyt, hän lähetti Poikansa. Näin sana tuli lihaksi ja ihmiset saattoivat nähdä Vapahtajan. Kuulkaamme, kuinka suuren arvon uskonpuhdistaja Martti Luther antaa Jumalan sanan kuulemiselle Isossa katekismuksessa: ”Jumalan sana — — on se aarre, joka pyhittää kaiken ja jolla kaikki pyhät itsekkin ovat tulleet pyhitetyiksi. Henkilö, päivä ja teko pyhitetään siis aina, milloin vain Jumalan sanaa käsitellään, kuullaan, luetaan tahi mieliin kätetään, ei teon ulkonaisen suorittamisen tähden, vaan sanan tähden, joka meistä kaikista tekee pyhiä. Siksi aina sanonkin, että koko elämämme ja kaikkien tekojemme pitää, jos mieli niiden kelvata Jumalalle eli olla pyhiä, olla Jumalan sanan hallittavina.” Niinpä meidänkin tulee tarkoin kiinnittää huomiomme siihen, että käytämme Jumalan sanaa kodeissamme ja seurakunnan kokoon-

tumisissa. Jumala itse on antanut sanan ja káskee meidän käyttää sitä.

Jumalan sanan pääkohta: syntisten pelastaminen

Niin kuin useimmilla kirjoilla tai muilla esityksillä, myös Jumalan sanalla on pääkohtansa, punainen lanka, josta käsin sen opetus voidaan ymmärtää. Tämä pääkohta on se, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä. Herra Jeesus syntyi maailmaan neitsyt Mariasta. Hän kasvoi ja opetti paljon. Kaikki nämä asiat liittyivät siihen, että hän tuli syntisiä pelastamaan. Juuri tämän totuuden Raamattu monin kohdin opettaa. Vapahtaja sanoi: *”Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut.”* (Matt. 18:11) ja *”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.”* (Joh. 3:17)

Syntinsä tunnustava syntinen pelastuu

Keistä apostoli puhuu kirjoittaessaan, että Vapahtaja on tullut ”syntisiä” pelastamaan? Totuuden mukaan kaikki ihmiset ovat tehneet syntiä. Kenelläkään ei luonnostaan ole Jumalan kirkkautta. Kristus tuli kaikkien ihmisten, ilman erotusta jokaisen, välimieheksi. Niinpä hän myös ilman mitään rajoitusta on maksanut kaikkien ihmisten syntivelan. Hän on siis koko maailman Vapahtaja.

Kuitenkin huomaamme, ettei sana "syntinen" Raamatussa aina tarkoita kaikkia ihmisiä. Kristus itse sanoi: *"Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä."* (Mark. 2:17) Tässä Jeesus puhuu syntisistä rajoittavassa mielessä. Kuinka voimme tämän ymmärtää?

Totuuden mukaan myös ne, joita Vapahtaja edellä olevassa kohdassa sanoi vanhurskaiksi, olivat syntisiä. Jeesus sanoi heitä vanhurskaiksi sen tähden, että he luulivat olevansa pyhiä omien tekojensa tähden. Monet fariseukset ajattelivat tuolla tavoin Jeesuksen maanpäällisen elämän aikana. Tänä päivänä monet luulevat samalla tavoin, etteivät tarvitsisi Vapahtajaa. Monet uskovat, että tavallinen ja kunnollinen elämä riittäisi pelastukseen. Jotkut ajattelevat, että he tekevät syntiä vain siinä tapauksessa, että toiset ihmiset loukkaantuvat heidän teoistaan. Näin ajatteleva hylkää Jumalan kymmenen käskyä ja haluaa päättää omasta syntisyydestään tai hyvyydestään oman mielensä mukaan. Käskyt kuitenkin osoittavat, ettei kukaan voi pelastua tekojen kautta. Niinpä sinunkin, riippumatta siitä, mitä itse ajattelet itsestäsi tai mitä toiset ajattelevat sinusta, on tunnustettava itsesi syntiseksi Jumalan edessä. Sitten voi myös kuulla ja painaa sydämeesi tekstimme opettaman lohduksen.

Suuren syntisen turva on Jumalan armossa

Apostoli Paavali sanoi itseään syntisistä suurimmaksi. Apostoli muisti murhemielin sitä, että hän oli vainonnut seurakuntaa. Siksi hän piti itseään alempiarvoisena kuin toiset apostolit. Näin voimme ymmärtää, miksi Paavali piti itseään syntisistä suurimpana.

Emme kuitenkaan voi pitää omia syntejämme pieninä. Ne synnit, jotka sinä olet tehnyt, ansaitsevat lain mukaan iankaikkisen kadotuksen. Uskon tunnustamisen heikkous, kristillisen rakkauden puute ja kaikki väärät teot ovat rikkomuksia Jumalaa vastaan. Ne ovat myös seurakunnan kannalta vahingollisia, vaikka eivät vainoa merkitse, niin kuin Paavalin teot ennen hänen kääntymystään. Siksi et voi Jumalan lain edessä kerskua, vaan sinun tulee asettua samaan riviin apostoli Paavalin ja muiden syntisten kanssa.

Omaa syntiäsi vasten voit sitten ymmärtää Kristuksen työn ja evankeliumin merkityksen. Herra tuli pelastamaan syntisiä. Niin kuin hän pelasti Paavalin, niin hän on myös maksanut sinun syntivelkasi kuolemallaan ja avannut ylösnousemuksessaan sinullekin tien taivaaseen. Hänen sanansa on ennen muuta armon sana, joka vakuuttaa sinua syntiesi anteeksiantamuksesta. Olet saanut pelastuksen pyhässä kasteessasi ja tämän pelastuksen omistat, kun uskossa turvaat Jeesukseen, sinun ja kaikkien syntisten Vapahtajaan.

Kimmo Närhi

Rakasta myös vihollistasi

Matteuksen evankeliumin viidennessä luvussa ovat sanat: "Jeesus sanoi: "Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi.' Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaassa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin. Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitate ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on." (Matt. 4:43-48)

Koko Jumalan sana opettaa kaikkien rakastamista

Yksi osa lähimmäisen rakkautta on vihollisen rakastaminen. Jeesuksen maanpäällisen elämän aikana tämä oli vierasta puhetta monille juutalaisille. He olivat kuulleet paljon opetusta fariseusten perinnäissäännöistä. Noissa säännöissä oli tehty väärä ero: lähimmäisen rakastamista kyllä opetettiin, mutta sen lisäksi opetettiin myös, että vihollista pitäisi vihata. Tällainen asenne ilmeni sitten suhteessa samarialaisiin ja muualta peräisin oleviin ihmi-

siin. Tämä ei ole todellisuudessa Vanhan testamentin sanan mukaista. Kolmannessa Mooseksen kirjassa on kirjoitettu: "Älä kosta äläkä pidä vihaa kansasi lapsia vastaan, vaan rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi. Minä olen Herra." (3 Moos. 19:18) Lähimmäisyys ei Vanhan testamentinkaan opetuksen mukaan merkinnyt pelkäämistään oman kansan jäsenten rakastamista. Käsky rakkauteen kohdistui myös muihin: "Muukalainen, joka asuu teidän luonanne, olkoon niinkuin maassa syntynyt teikäläinen. Rakasta häntä niinkuin itseäsi, sillä tekin olitte muukalaisina Egyptin maassa." (3 Moos. 19:34)

Meidän on syytä tehdä itsellemme kolme kysymystä. 1: Millainen on meidän sydämemme suhteessa niihin, joita syytä tai toisesta voisimme pitää vihollisinamme? ja 2: Kuinka voin kestää Jumalan edessä, kun rakkauteni ei ole riittävää? ja 3: Kuinka voin rakastaa vihollista Jumalan tahtomalla tavalla?

Tarvitsemme itsetutkistelua, katumusta ja uskoa

Siihen, millainen on suhteemme niihin, jotka voisivat olla vihollisiamme, on kunkin syytä vastata omassatunnossaan. Kun ajatella asiaa, tuskin selviämme puhtain paperein. Kun meitä on loukattu, sydämemme

on luonnostaan kärkeä etsimään kosta tai katkeroitumaan, toisin sanoen hidas antamaan anteeksi. Kun tulemme tekemisiin ihmisten kanssa, jotka omasta syystä ovat joutuneet vaikeuksiin, on kiusauksena ajatella: omapa on asiiasi, selviydy niin kuin parhaaksi näet. Tämä on kuitenkin väärin. Siinä ei toteudu Jumalan käsky lähimmäi-

sen, vihollisenkin rakastamisesta. Voi olla, että fariseukset olivat aikanaan tämän käsittäneet ja siitä syystä lieventäneet Jumalan käskyä rakastaa lähimmäistä. Tämä on kuitenkin väärä tie. Oikea tie on tunnustaa synti synniksi Jumalan edessä, etsiä häneltä anteeksiantamusta ja siten saada voimaa oikeisiin ajatuksiin ja tekoihin.

Jumalan käskyyn lähimmäisen rakastamisesta liittyy Vapahtajan sana: "Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on." Jumalan sana ja omatunto todistavat, ettei tämä ole toteutunut meidän elämässämme. Kuinka voimme saada turvan tunnollemme, kun olemme rikkoneet Jumalan lain? Lain syytöstä vastaan on annettu Kristus, syntien anteeksiantaja. Hän rakasti kaikkia vihollisiaan täydellisesti. Myös hänen kovat opetuksensa fariseuksille perustuivat rakkauteen, sillä niiden tarkoitus oli johdattaa heidät ja kaikki toiset pois väärän uskon pauloista. Mutta pelastaakseen meidät Vapahtaja osoitti vielä toisenlaista rakkautta. Hän alistui kärsimykseen ja kuolemaan meidän puolestamme. Hänen sovitustyössään tulivat täytetyiksi Jumalan käskyt ja lain määräämä rangaistus. Siinä on meidän turvamme, meidän, jotka emme ole lähimmäistä riittävästi rakastaneet emmekä muitakaan hänen käskyjään täytäneet.

Uskon asioissa luja, maallisissa joustava

On kuitenkin Jumalan tahto, että rakastamme lähimmäistä ja myös vihollisiamme käytännössä. Kuinka voimme tätä hänen tahtoaan toteuttaa? Uskonpuhdistaja Martti Luther tuo esiin tärkeitä näkökohtia. Hän kehotti rukoilemaan vihollisten puolesta, jotta Jumala antaisi heille anteeksi heidän syntinsä ja sanoi: "Kun uskovat ihmiset kuulevat, että joku on tehnyt heille väärin tai on tehnyt heille jonkin ruman tempun, he sanovat: 'Antakoon Jumala hänelle anteeksi.' he ovat huo-

lissaan ja sympaattisia ja tahtovat välttää kaikkea, mikä voisi vahingoittaa lähimmäisen suhdetta Jumalaan." (SL 7, 482) Oikeaan lähimmäisenrakkauteen kuuluu myös se, että teemme eron maallisten ja hengellisten asioiden välillä. Luther opetti: "Pahimmille vihollisilleni sanon: 'Missä on kyse vain minun persoonastani, olen hyvin halukas auttamaan teitä ja tekemään teille kaikkea hyvää huolimatta siitä, että olette vihollisiani ja teette sitä, mikä on minulle vahingollista. Mutta missä on kysymys Jumalan sanasta, ei teidän pidä odottaa mitään ystävyyttä tai rakkautta, niin, että voisitte houkutellessa minut tekemään jotakin sitä vastaan, vaikka olisitte lähimmäiseni ja rakkain ystäväni.'" (SL 7, 481) Ensiksi on siis rakkaus Jumalaan ja hänen sanaansa. Se johdattaa rakastamaan lähimmäistä, ei kuitenkaan sillä tavalla, että kulkisimme väärin houkutusien mukaista tietä. Lujuus siinä, että emme kuvittele rakkaudeksi sellaista, missä Jumalan sana rikotaan, on osa todellista lähimmäisen rakkautta. Antaahan se lähimmäiselle oikean esimerkin ja opetuksen ja parhaimmassa tapauksessa johdattaa häntäkin tunnustamaan syntinsä Jumalan edessä ja turvaamaan Vapahtajaan.

Näin lähimmäisen rakastaminen siis johdattaa uskon ja kristillisen elämän asioissa johdonmukaisen oikean esimerkin ja opetuksen antamiseen. Maallisissa asioissa rakkaus sen sijaan joustaa ja kärsii vahinkoa lähimmäisen parhaaksi. Tällä tavoin voimme osoittaa kaikille rakkautta, joka koituu kaikkien lähimmäisten, myös vihollisten, ajalliseksi ja iankaikkiseksi parhaaksi.

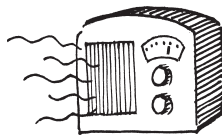
Kimmo Närhi

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2007	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkojaja kirkkoliihteja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviinkielinen, lettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja viroikielinen) á	10,00
Kristuksen kuulaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 – 1968	1,00
Säännöt 2004 (Yhdyskuntajärjestys)	3,00
Taustaa 1, Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälkkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2, Kehitysofin kulisseista (Pälkkö)	10,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 –vuotisjuhlajulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 - 17 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18 - 24 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25 - 31 (Luther)	49,00
Kaukainen voitolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker), nidottu	4,00
— “ — sidottu	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN -lehti, vuosikerta	25,00
Luterilainen -lehti, irtonumero	2,50

Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Miten pääsemme perille taivaaseen?

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni 8.9.2001

Kysymys: Mistä syystä uskovan ihmisen on tarpeen kysyä sitä, kuinka hän saavuttaa uskon päämäärän eli iankaikkisen elämän?

Vastaus: Tätä asiaa on syytä ajatella kahdesta näkökulmasta. Ensiksi on otettava huomioon se, että uskovan oma sydän on heikko. Se on luonnostaan syntiin ja epäuskoon taipuvainen. Epäuskoinen maailma antaa väärää esimerkkiä ja tuottaa vahingollisia houkutuksia. Sielunvihollinen pyrkii saamaan uskovankin takaisin synnin ja maailman tielle. On siis kysyttävä sitä, kuinka varjellumme houkutuksilta ja epäuskolta.

Toiselta puolen perille pääsemistä on syytä ajatella siinä tarkoituksessa, että säilyttäisimme oikean lohdutuksen. Ainoa lohdutuksemme ja perille pääsemisen syy on se, että Kristus on tehnyt sovitusyönsä meidän puolestamme. On tarpeen pitää kirkkana se tosiasia, että me olemme itsessämme syntisiä. Jos meidän parhaatkin tekemme laitettaisiin Jumalan lakia vastaan, emme voisi kestää. Tästä syystä on tärkeää, että tunnemme Kristuksen oikein, nimittäin Herrana, joka on maksanut kaikki velkamme Jumalan edessä ja avannut tien taivaaseen. Kysymys perille pääsemisestä johdattaa siis etsimään turvaa yksin siitä, mitä Vapahtaja on tehnyt.

K: Tarkastelemme ensin sitä, mitä pelastuksen tiellä on varottava. Miten Raamattu varoittaa synnin pettävästä voimasta?

V: Hebrealaiskirjeessä ovat sanat: "... ettei teistä kukaan synnin pettämänä paatuisi." (Hebr. 3:13) Tässä puhutaan uskoville ihmisille. Vastaanottajina olivat sellaiset kristityt, jotka olivat tulleet uskomaan Vapahtajaan, mutta joiden usko näytti olevan vaarassa. Hebrealaiskirjeestä voimme päätellä, että lukijoiden tiedossa oli tapauksia, joissa ihmiset olivat langenneet uskosta. Nyt lukijoita ja samalla meitä varoitetaan, ettei tuollainen esimerkki veisi mukanaan.

Varoitus "ettei kukaan synnin pettämänä paatuisi" on hyvin vakava. Synnille on tyypillistä se, että aluksi se näyttäytyy vähäpätöisenä, vaarattomana, hyödyllisenä tai jopa välttämättömänä asiana. On vaarana se, että vähäiseltä vaikuttavaa houkutusta ei pidetä ollenkaan pahana. Jos epäuskoinen maailma vielä antaa väärää esimerkkiä, voi kiusaus lankeamiseen tulla suureksi.

K: Mitkä ajankohtaiset asiat voivat olla erityisen vakavia kiusauksia?

V: On monia, suorastaan lukemattomia asioita, jotka voivat tulla kiusauksiksi. Kattavaa luetteloa sellaisista ei ole mahdollista tehdä. On kuitenkin joitakin vääriä

asioita, joita yleisesti ottaen pidetään hyväksyttävimpinä kuin ennen. Yksi suuri kysymys liittyy avioliittoon. Jumalan sana opettaa, että sukupuoliyhteys kuuluu vain aviopuolisoiden välille. Maailma ei pidä tätä asiaa arvossa. Jumalan sana pitää tärkeänä, että emme puhu toisista pahaa. Ihmissydän on taipuvainen rikkomaan tätä käskyä, ja maailma tarjoaa tässäkin väärää esimerkkiään. Samankaltaisia asioita voimme löytää muidenkin Jumalan käskyjen alueelta. Yleisesti ottaen suuri kiusaus on se, että ei erotettaisi sitä, mikä kuuluu Jumalan käskyjen mukaiseen elämään ja mikä nousee epäuskoisesta maailmasta.

K: Mikä voisi sitten olla avuksi tällaisessa tilanteessa?

V: Uskon elämän ja perille pääsemisen kannalta on tärkeää, että pidämme Jumalan käskyt kunnialla. Emme saa siis ajatella, että meillä olisi oikeus päättää oikeasta ja väärästä oman järkemme ja tilanteen mukaan. On pidettävä mielessä se, että Jumalalla on oikeus antaa meille käskyjä ja vaatia niiden noudattamista. On tarpeen säilyttää sydämessä kunnioittava jumalanpelko.

K: Mitä hyötyä perille pääsemisen kannalta on siitä, että Jumalan laki pidetään kunnialla?

V: Lain kunnialla pitäminen varjelee maailmaan mukaan menemiseltä. Kun uskova havaitsee joutuvansa kiusaukseen ja tekevänsä syntiä, hän ei pidä sitä vähäisenä asiana vaan voi etsiä apua Vapahtajalta. Lain tehtävä on siis varoittaa synnistä ja osoittaa todeksi syntimme. Emme voi omin voimin täyttää lakia ja siten päästä perille. Laki osoittaa siis pelastuksen tarpeen. Tämä johdattaa meidät ajattelemaan ainoaa kestävästä lohdutusta ja uskonopin pääkohtaa, nimittäin Kristusta ja hänen tuomaansa armahdusta.

K: Miksi on välttämätöntä korostaa Vapahtajaa ja hänen ansaitsemaansa armoa?

V: Se on tärkeää siksi, että kukaan ei pääse perille autuuteen lain avulla. Kun lakia saarnataan, se osoittaa parhaimminkin uskovon synnin. Kun ajatellaan perille pääsemistä, lain tie veisi epätoivoon. Jokaisella on takanaan monia rikkomuksia Jumalan lakia vastaan. Perille pääseminen ei perustu siihen, että voisimme korjata kaikki tekemämme synnit ja tästä eteenpäin elää ilman syntiä. Joka tällaista ajattelisi ja koettaisi päästä perille taivaaseen, ei löytäisi mitään apua vaan pelkkää toivottomuutta. Sekin, että ihminen jäisi toivottomuuden valtaan,

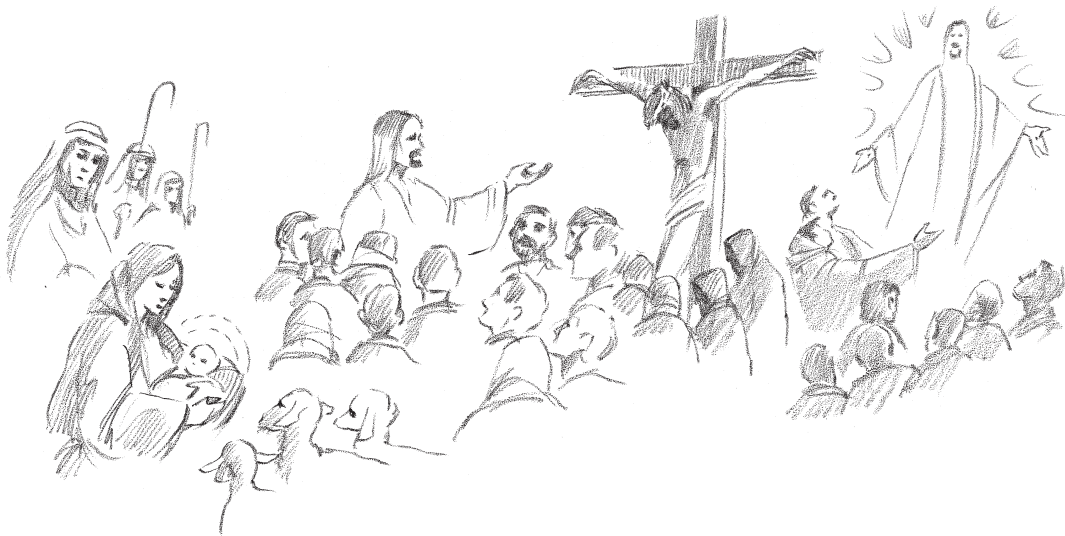
on lankeemusta. Tätä vastaan meille sitten on Kristus, joka on sovittanut meidän syntimme, antaa turvan epätoivoa vastaan ja johdattaa meidät varmasti perille taivaaseen.

K: Millä tavoin Vapahtaja antaa varmuuden perille pääsemisestä?

V: Ensiksikin hänen sovitustyönsä merkitsee kaikkien ihmisten syntien sovittamista. Hän on viaton Jumalan Karitsa, joka meidän sijassamme on uhrannut itsensä. Hän on "... ei ainoastaan meidän vaan koko maailman syntien sovitus." (1 Joh. 2:2) Kun hän on sovittanut synnit, hän on ottanut pois sen esteen, joka erottaisi meidät autuudesta. Kuolema on synnin palkka, mutta Vapahtaja on voittanut kuoleman. Tätä osoittaa hänen ylösnousemuksensa. Sen tähden sillä, joka uskoo Vapahtajaan, on sydämellään kuolemaakin vahvempi turva. Uskova on armon valtakunnassa. Joka uskossa Vapahtajan tuomaan armahdukseen täältä elämästä lähtee, hän pääsee varmasti perille taivaaseen.

K: Millä tavoin Vapahtajan tuoma lohtua on käytettävä uskon vaelluksessa?

V: On tärkeää, että pidämme Kristusta ja evankeliumia hänestä uskon ja opin pääkohtana ja omakohtaisesti kalleimpana aarteenamme. Ihmissydän luonnostaan on taipuvainen ajattelemaan asioita lain kannalta. Siksi evankeliumin oppia on harjoitettava sydämessä. On hyvä painaa mieleen raamatunkohtia, jotka puhuvat syntien anteeksiantamuksesta ja perille pääsemisestä. Näihin voimme sitten heikkoinakin ja itsessämme syntisinä ihmisinä turvata ja saada niistä lohdutuksen sydämellemme.

K: Mitkä raamatunkohdat puhuvat erityisesti siitä, että jokainen Kristukseen uskova pääsee varmasti perille autuuteen?

V: Tällaisia kohtia on moniakin. Vapahtaja sanoi: *“Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.”* (Joh. 14:2,3) Näillä sanoillaan hän valmisti opetuslapsiaan pian edessä ollutta kärsimystä ja kuolemaansa varten. Tärkeä lohdutus oli se, että Vapahtajan työn tarkoitus oli valmistaa iankaikkinen leposija hänen uskovilleen.

Kun apostoli Paavali ajatteli omaa ja toistenkin uskovien loppua, hän sanoi: *“Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat.”* (2 Tim. 4:8) Hebraalaiskirjeessä on lohduttava sana Kristuksen omille: *“Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva.”* (Hebr. 4:9)

Nämä ja monet muut raamatunkohdat osoittavat, että jokainen Kristukseen uskova pääsee perille autuuteen. Uskonkilvoituksessa meillä on monta vaivaa ja kiusausta. Laki osoittaa myös synnin ja pakottaa etsimään armahdusta Vapahtajalta. Hänen tuomansa armo, jonka evankeliumi julistaa, on verrattomasti suurempi kuin meidän syntimme. Se osoittaa, että Vapahtaja on avannut tien taivaaseen kaikkia varten. Joka uskossa häneen turvaa, on matkalla taivaaseen ja pääsee varmasti perille.

Syysjuhla

Siitamajalla 29.-30.9.2007

Todista Vapahtajastasi lähellä ja kaukana

la 29.9.

13.00 Alkukahartaus (MS)

13.45 Mitä lähetyskäsky ja apostolien esimerkki opettavat lähetystyöstä? (KN)

14.00 Lasten iltapäivä (lapsille)

15.00 Miten voin yksityisenä kristittynä ja seurakunnan jäsenenä edistää lähetystyötä (KN)

16.15 Siionin kanteleen lauluja

18.00 Ajankohtaisia asioita

19.00 Iltahartaus

Ruokailut 12.00, 14.30, 17.00 ja 20.00

su 30.9.

9.00 Aamurukous (KN)

11.00 Jumalanpalvelus (HPE) saarna MS, liturgia ja rippisaarna KN

Ruokailut 8.00 ja n. 12.15

Avioliittoon vihitty

Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Marja Helena Luomaketuri ja Jarmo Tapani Ollinkangas ovat solmineet avioliiton Kangasalla 7.7.2007.

“Herra, kaiken onnen tuoja, Runsas lahjain antaja, Herra, siunauksen suoja, Näiden puoleen katsahda, Jotka sanas pyhä nyt Yhtehen on liittänyt. / Henkes heille laupiaasti Lahjojansa antakoon, Kätes heitä armoaasti Suojelkoon ja kantakoon, Sanas heitä valaiskoon, Tielläs, Herra, johtakoon.” (Vk 253:1,2)

***Tunnustuksellinen
Luterilainen
Kirkko***

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* keskiviikkoisin klo 19-20.8. asti. HPE 25.7. ja 29.8. Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11-12.9. alkaen.

Turku to 9.8. klo 17.30 Lepistöllä, Kinnarintie 19, Paattinen.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* su 22.7., 5.8., 19.8. klo 11.

Karstula: *Jumalanpalvelus* pe 27.7. klo 13 (HPE) Tatu ja Katri Lahdella.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 29.7. ja 19.8.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 29.7. (HPE) klo 11.

Vaasa *Jumalanpalvelus* to 26.7. klo 19 Lyktanissa, Kirkkopuistikko 19

Radio YLE 1

Iltahartaus ti 28.8. klo 18.50
pastori Kimmo Närhi

Seurakuntien yhteisiä tilaisuuksia loppuvuonna 2007:

Esirippikoulu ja nuorten päivät 31.8.-2.9. Siitamajalla
Syysjuhla 29.-30.9. Siitamajalla
Uskonpuhdistusjuhla la 3.11. Lahdessa
Joululeiri lapsille ja nuorille 28.-31.12. Siitamajalla.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

**Luterilainen ja toimintatiedot myös verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com**

Sisällys:

Isä lupasi Pojan, Martti Luther.....	198
Lähetystyö KN.....	199
Millaista jumalanpalvelusta Herra tahtoo? MS.....	201
“Herra on minun paimeneni”, M.W. 75 vuotta sitten.....	205
Oikeasta tuomitsemisesta, MS.....	209
Avioliittoon vihkiminen, Kristitty ja seurakunta 6, KN.....	213
Nikodeemus – esikuva Jumalan sanan kuulemisessa, KN.....	216
Varma ja vastaanottamisen arvoinen sana, Raamattuleiri, KN	218
Ota vastaan Jumalan sana, KN.....	220
Rakasta myös vihollistasi, KN.....	222
Miten pääsemme perille taivaaseen? Radio Moreeni, KN.....	226
Toimintatietoja.....	230
"Sakkeus, tule nopeasti alas", Luuk. 19:5, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinna 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com